

LEŽET SÁM

a vzpomínat
v očích kapky
a bledá tvář
zavane sny
do tvých ran
Kolik je to bude stát

Večer a chlad
kolem nás
dlážděné cesty
smích i pláč
a šum
okolních světů
Kolik je to bude stát

V oparu noci
srdce sní
kolem je mráz
však v náručí
horké vlny
čehosi
zastaví čas

Tak kolik nás
to bude stát?

2023

28.7. PETŘÍN

Na Petříně zrály švestky
všude kolem na svahu
Červenec stárnul přšelo
teď je ale hezky
a i když bloudím
tak tady
ještě chvíli
zůstanu

A na ten
malý moment
podržím si v srdci
ten poslední
nejkrásnější žár

A zrovna jako ty
fialové sladké švestky
na tom věčném
Petříně
budu zrát
budu stárnout
a sledovat
jak milenci kolem
ve vysoké trávě
dělají povidla

2023

Kryštof Kutílek, Kategorie V.

SŮL

Občas venku vidím chlapa
stojí si sám a sype se solí
a nikdy nevím jak tohle chápat
kolik soli než ho to skolí?

Jednou za čas vidím chlapa
stehna ho bolí on dál je solí
já opravdu nevím jak tohle chápat
tolik soli a on stále stojí!

Vidím zase venku chlapa
dál do spárů sype sůl
marná snaha tohle chápat
buď je on blb nebo já jsem vůl!

Kolik asi vysolí
když tvrdí že to nebolí?

2023

SVĚT

Nad hlavou bdí mu díra v nebi
blankytné prázdno v bílých oblacích.
Bosky on strnulý zamrzá k zemi
zrak vzhůru k prázdnotě obrací.

A seč by chtěl jít, on musí tu stát
krystaly ledu dál už ho nepustí.
Tak zírá do oblak a pak se ptá:
Proč to prázdno je mojí slabostí?

Dál nehybně trčí, zmateně, staticky
a hledí s otázkou nahoru do nebe:
Proč propast bledá působí nadlidsky
a z jakého důvodu já vidím v ní sebe?

Tak táže se dál a pak mu to dojde-
svět kolem se vzdal a nyní pojde.

2023

Kryštof Kutílek, Kategorie V.

SYMBOLY

Symbol noci
je asi tma
a absence barev
očí
má prázdný tvar
protkaný duší
Touha přepsat
naš čas
možná i zastavit
než nás
lapí náruč
prázdná

Vítr tříští skleněné listí
a světem dál hučí tma

2023

TĚLA

V ponurém tónu modrého měsíce
planoucí píseň zněla
Tam v prostoru svítí paprsky na líce
a tam setkají se těla

Po věčné chvíli pak ticho a napětí
vzplane v ohnivý křik
Tážená žízň ta těla vzápětí
lačně hltají okamžik

Krůpěj chtěče snesla se z tváře
chutnala jako nebeský plod
Na krku rudém leskla se záře
a na těle nahém leskl se pot

Líce rudnou krev se valí
teplo tělem rozlévá
Extázi té chvíle sladké
postupně noc podlehla

V tichém toku chtivé řeky
vprostřed sametové tmy
znějí jejich slastné vzdechy
a tančí jejich rudé rty.

Pak ležela
ta těla sladká
a vnímala jen
srdce tep

Tak byla zase
v čase pán
ztracena v kraji
kde není ran

Nad ránem když procitá svět
v objetí ruce se setkají
na stráni pro něhu rozkvétá květ
nový den vplíží se potají.

13.8. ÚJEZD

Stesk je to
co tě dohání
když bloudíš
místy které znáš

a je právě to
poslední
co tě pevně svírá
i když už zbytek
bere chlad

Právě když se ti
stýská
začneš doufat
že tomu co odchází
opět jednou
pohlédneš do tváře
a tentokrát
si to snad
uchováš v náručí

Stesk je to co bolí
i to co žene dál
a nikdy nevíš
co z toho
to zrovna
bude

Že by naděje?

2023

14.7. VYŠEHRAD

Na cihlové zídce
v rohu Vyšehradu
pod tím slavným
hřbitovem
voní léto
hučí tramvaj
zní hlas vzdáleného davu
a naproti dole
se podél Vltavy táhne
to velké město

Dnes jsem tu sám
Vystoupil jsem z metra
tam na tom místě
kde se nám tenkrát
tak těžko loučilo
A tělo mě neslo
vědělo kam

Tady nahoře
v těch zestárlých hradbách
stále voní cosi známé
to sladké něžné cosi

Kolem zní melodie světa
a já už docela lapen
tou hříčkou okamžiku
neubráním se přiblížím
grimasám

Asi vypadám jak blázen
dva dny už nespím
ksicht mám zmačkanej
a sotva se směju

Jenže právě teď a tady
se tomu neubráním
jakoby mě opět objala
ta příšerně naivní sladká
chvilí Jako bych tu zase
nebyl sám

Je horko
kolem je dost lidí
asi turistů
kteří si nadšeně šeptají
Wir sind in Prag!
a možná něco dál
Já je však neslyším

Kryštof Kutílek, Kategorie V.

Pro tóny té naší
muziky
zapomněl jsem na život

Po cestě vzdal jsem hold
Miladě
A když jsem se vracel
tak viděl jsem na bráně
u vchodu
na zašlé bíle ceduli
napsaná dvě černá slova

A tak tu tak sedím
na té staré ploché zídce
na tom jediném místě
kde stojí
i čas
A hlavou mi zní
pořád dokola
už jen ta dvojice slov
pax vobis
pax vobis
pax nobis
mír

2023

ZÁVĚŤ

Ztemnělé nebe
a světelný smog
já vnímám jen sebe
a pár řádků mých slok

V kapkách sentimentu
nyní nořím své tělo
ve světě abstinentů
mně hřešit se chtělo

Malátné slunce
mlhavé svítání
začínám z konce
svého slepého vyznání

Vstávám s bolestí
těla i duše
z té vší marnosti
já cítím se suše

Tiché povzdechy
mizející nebe
usínám na věky
když myslím na tebe

Vstávám s agoníí
vystřelím z kuše
snad jedem se zpíjí
jak cítím se suše

Hlučné mlčení
v prostoru bez hranic
v šatech svlečený
do prázdna zírajíc

Vstával jsem s odporem
a se zhrzenou ctí
Prohrál jsem s osudem
tak v tichu má závěť
teď navěky zní

Slyšíš to?

ZVĚTRALÉ ZÍTŘKY

Potácím se
na hraně půllitru
skoro dopitýho piva
bloudím tím
posledním závanem
vlhkýho chmelu
a doufám
že zbytek dřív
vypiju
než se v něm utopím

Potácím se na
hraně půllitru
a možná i toho
co bylo a je

A stejně jako to
pivo
nebo chcanky
lesknou se
naše zítřky

Teda pokud mě někdo
i se zvětralým obsahem
špinavejch půllitrů
na kterých se potácím
nevyleje do dřezu

2023